ఇంద్రాణి.

"ఊఁ! కలువపూలు తెమ్మన్నావుగా?" అంటూ చెప్పులు తొడుక్కున్నాడు సురేంద్ర. గిఁయ్యిమని ఈల వేస్తూ గబగబా మేడ మెట్లు దిగసాగాడు. మెట్ల మలుపులో టక్కున ఆగిపోయాడు.

మల్లె తీగలా ఒయ్యారంగా పైకి ఎక్కి వస్తూన్న చిత్రరేఖ అతన్ని చూసి అంతకుముందే అక్కడ నిలబడింది. అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. తగ్గు గొంతుకతో 'చాన్నాళ్ళయింది కదూ?" అంది కవ్వింపుగా, కళ్ళు తిప్పుతూ.

నోటికి వేలు అడ్డం పెట్టుకుని "ఉష్!" అన్నాడు సురేంద్ర. '

"అమ్మాయిగారొచ్చారు కదూ?"

అతను పైకి చూపాడు.

గుండె ఒడిలోకి వచ్చి పడిపోయేలా నిట్టూర్చిందామె. "ఈ పిల్లి మా ఉట్లో పెరుగు కోసం యింకెందు కొస్తుందిలే!" అంటూ పైకి నడిచింది. ఆమె పిరుదు మీద ఒక్క చరుపు చరిచి కిందికి వచ్చాడు సురేంద్ర.

సేద్యం నాద్యం, వ్యాపారం వ్యవహారం అన్నీ నాగమనాయుడు గారే చూసుకుంటారు. కోరింది అనుభవించటం తప్ప సురేంద్రకు మరో వ్యాసంగం లేదు. అలాంటి వాడు ఈ పూట పనిగట్టుకొని పాచికుంటకు బయలుదేరాడు, తన మరదలి కోసం

కలవపువ్వులంటే ఇంద్రాణికి ఎంతో ఇష్టం. పాచికుంటలో కలువలు పూస్తాయని ఆమెకు తెలుసు అందుకే యింటికి రాగానే అడిగింది, 'బావా, పాచికుంటలో కలువపువ్వులున్నాయా?' అని. 'అబ్బో, ఎన్ని పువ్వు లున్నాయనుకున్నావు? చూట్టానికి వెయ్యికళ్ళు కావాలి. 'వొస్తావా, వెళ్దాం?' అన్నాడు తాను. 'ఊహుఁ, నేరాను. నువ్వే తీసుకురా!' అంది ఇంద్రాణి. వెధవ బుద్ధి తనది, ఆమె దృష్టిలో నమ్మకం పోగొట్టుకున్నాడు తాను. మునుపోసారి కలువపువ్వుల కోసమని వెంట తీసుకెళ్ళి వెధవ వేషాలు వెయ్యబోతే, ఏడ్చినంత పని చేసింది. అప్పటి నుంచీ తన వెంట ఒంటరిగా ఎక్కడికీ రాదు.

సురేంద్ర క్రికెట్ కామెంటరీ వింటూ, ఎండి పిరుగులైన వాగు దాటుకొని, మరికొంత దూరం నడిచి గుట్ట మలుపు తిరిగి పాచికుంట చేరుకునే సరికి, ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది.

చూట్టానికి వెయ్యి కళ్ళు కావాలని తానన్నాడు గానీ. కుంటలో డజన్ పువ్వులైనా లేవు. అది కూడా కుంట నడుమ చేతికి అందనంత దూరాన వున్నాయి. వాటి కోసం నడుం లోతు నీళ్ళలోకి దిగి వెళ్ళక తప్పదు.

పాచికుంటకు అవతల నాగమనాయుడు గారి పొలాలున్నాయి. వాటి నడుమ పెద్ద పంపు బావి వుంది. సురేంద్ర పొలం గట్ల మీదుగా నడుస్తూ బావిని సమీపించాడు. ఆశ్చర్యం! గోడకు వేలాడదీసిన జలాశయ దృశ్యంలా బావి నిశ్చలంగా, నిశ్శబ్దంగా వుంది. వేసవికాలం గనక, పొద్దు గూట్లో

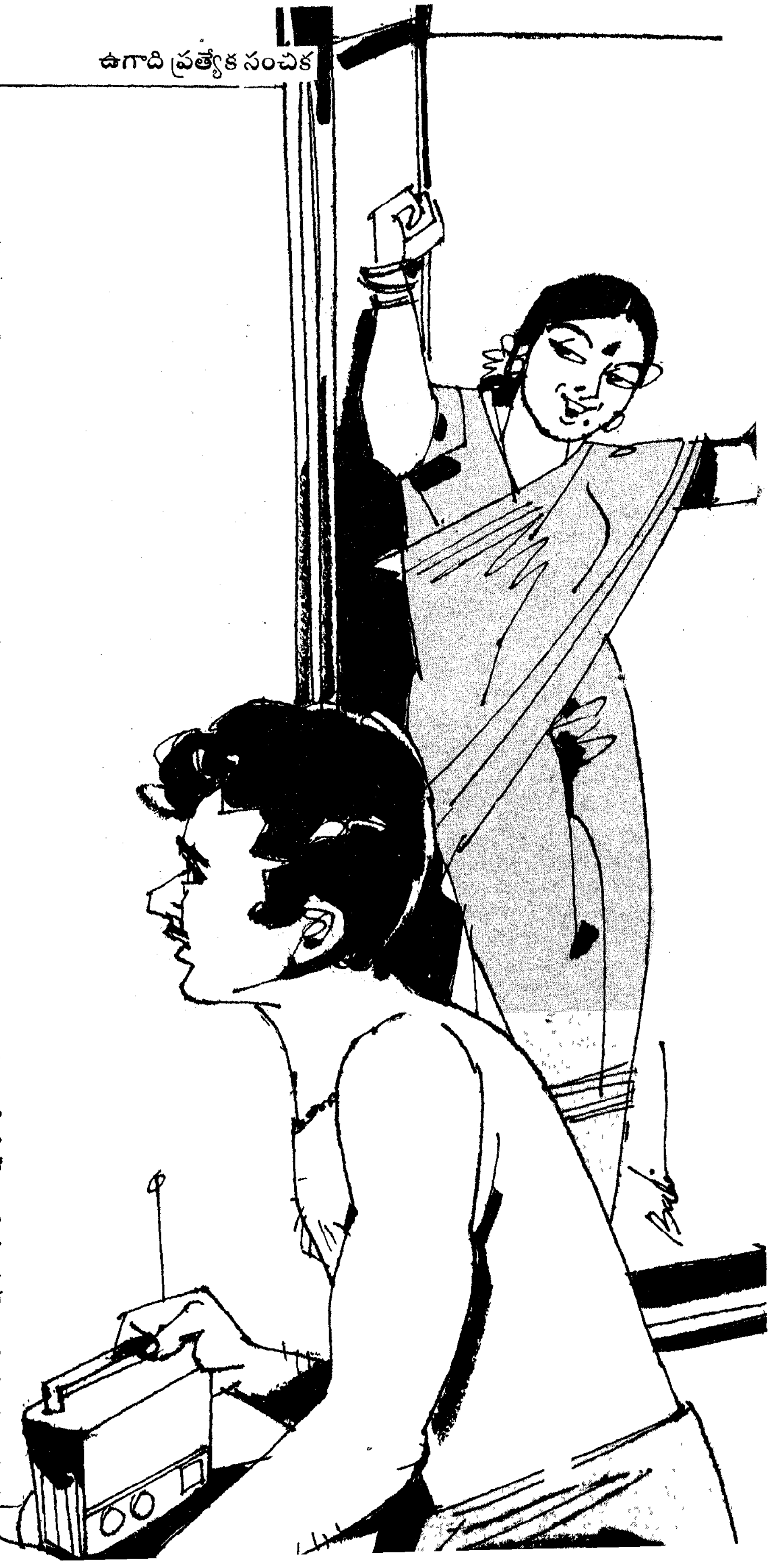

నీలిపోగుల్లో నూలిపున్నమి

పడే వరకు ఊళ్ళోని పిల్లలంతా బావిలో మునకలు వేస్తూ వుంటారు. ఎందుకో మరి, ఇవాళ ఒక్క పిట్టయినా లేదు. చాలా దగ్గరలో – తలకోనలో ఒకటీ, కొటాలలో ఒకటీ సినిమా షూటింగ్‌లు జరుగుతున్నాయి. కుర్ర మూకంతా యిక్కడెందుకుంటారిక?

పంపుషెడ్డు తాళం వేసి వుంది. "కావేటిగా! ఓరి కావేటీ!" అంటూ గొంతెత్తి పిలిచాడు సురేంద్ర. బదులు రాలేదు. వీడు కూడా తలకోనకో, కొటాలకో వుడాయించేసి నట్టున్నాడు. వెధవ! సేద్యగాడికి కూడా మగబిడ్డే!

ఆటకు అంతరాయం కలిగిన కారణంగా క్రికెట్ కామెంటరీకి బదులు సినిమా సంగీతం వీనులకు విందు చేస్తోంది. సురేంద్ర తన చేతి గడియారం, ట్రాన్సిస్టరూ, చెప్పులూ బావి గట్టున వుంచాడు. వాటి పక్కనే ధోవతీ, చొక్కా విప్పి పెట్టాడు. చొక్కా జేబులోంచి సిగరెట్టు ప్యాకెట్టు, అగ్గిపెట్టె తీసి సిగరెట్టు ఒకటి వెలిగించుకున్నాడు. తువాలు భుజాన వేసుకుని పాచికుంట వైపు నడిచాడు. వేసవి ఉక్కకు రోసి అతను ఈ పూట బనీను తొడుక్కుని రాలేదు. ఆరుబయట తన అందమంతా ఆరబోసుకునే అవకాశం దొరికినందుకు అతడి కట్‌డ్రాయరు మదపిచ్చి పట్టిన వాడిలా పదేపదే నవ్వుకుంటోంది. ఎర్రటి ఒంటి మీద వంపులు దిరిగిన నల్లటి రోమాలు కోకలు పోగొట్టుకున్న గోపికల్లా గోల పెడుతున్నాయి.

కుంట నిండా పాచి, జమ్మిపొదలు. నీళ్ళ అడుగున ప్రశాంతంగా పవళించిన బురద. నీలంగా వున్న నీళ్ళ నడుమ పచ్చని ఆకుల పహరాలో పలుకు లెరుగని పరలోక బాలికల్లా ముగ్ధమోహనంగా చెంగలువలు! సురేంద్ర నీటిలోకి నడచి పొడుగాటి తూండ్లతో సహా వాటిని తుంచుకుంటుంటే, గ్రహపాటుకు తలలు వంచే అబలల్లా మౌనంగా రోదించాయి అవి.

అరడజను పువ్వుల్ని తుంచుకుని మళ్ళీ బావి దగ్గరికి వచ్చాడతను. మోకాళ్ళ దాకా నల్లటి బురద, నడుం చుట్టూ పచ్చటి పాచి, ఒళ్ళంతా దురద పెడుతోంది.

ఎండ మాయమైంది. ఒంటికి గంధం రాస్తూ చల్లటి గాలి వీస్తోంది. పొదుగు కింది కోడిపిల్లల్లా ఆకాశంలో మబ్బులు 'గుమిగూడుతున్నాయి. పక్కనున్న మట్టి దిబ్బ మీద ఎవరిదో పెంపుడు నెమలి పురి విప్పి ఆడుతోంది. వాతావరణం హాయి గొలుపుతూంది. ట్రాన్సిస్టర్‌లో మామూలు కార్యక్రమాలు ప్రసారమౌతున్నాయి.

సురేంద్ర మెట్ల వెంబడి బావిలోకి దిగి, బుడుంగున నీళ్ళలో దూకాడు. డుబుక్కు డుబుక్కున బావి అంచుల వెంబడి ఓ చుట్టు వేసి వచ్చి, కింది మెట్టు మీద నిలబడి చేతులతో ఒళ్ళంతా రుద్దుకున్నాడు. రకరకాల విన్యాసాలతో అరగంట సేపు తనివిదీరా ఈదులాడాడు. వేసవి కాలంలో ఒక్కసారి నీళ్ళల్లోకి దిగిన తర్వాత కాస్సేపటికే లేచి వెళ్ళాలంటే మనసు రాదు కదా?

ఆకాశంలో మబ్బులు బావిలోకి దూకుతాయేమో నన్నట్టుగా బరువుగా వేలాడుతున్నాయి. బోనులో నుంచి బయట పడబోతున్న సింహంలా దూరాన ఎక్కడో మేఘం గర్జించింది. పిట్టలన్నీ గోలగోలగా పరుగులు తీస్తున్నాయి. ట్రాన్సిస్టర్ ఉర్దూలో వార్తల్ని ఏకరువు పెడుతోంది.

హఠాత్తుగా ఆకాశంలో నించి వాన చినుకులు వూడిపడి బావి నీళ్ళ మీద జలతరంగిణి వాయించడం మొదలెట్టాయి. సురేంద్ర గబగబా గట్టు మీదికి పరుగు తీసి, తువ్వాలు అందుకోబోయాడు. క్షణంలో విభ్రాంతికి లోనై వెలవెలబోతూ నిలబడ్డాడు.

కలువపువ్వులున్నాయి, చెప్పులున్నాయి, వాచీ వుంది, సిగరెట్లూ అగ్గిపెట్టే వున్నాయి – అయితే, తువ్వాలు లేదు, చొక్కా లేదు, ధోవతీ లేదు. ఒంటి మీదున్న కట్ డ్రాయర్ మాత్రమే అతనికి మిగిలింది. ఇవేమీ పట్టించుకోకుండా కళ్ళు మూసుకుని ఇంగ్లీషులో వార్తలు వల్లిస్తోంది ట్రాన్సిస్టర్.

* * * * *

దొంగైతే, వాచీ, చెప్పులూ ట్రాన్సిస్టర్ అన్నీ మాయమై వుండాలి కదా? ఏ కొంటె వెధవ చేశాడీ పని?

చినుకుల జబర్దస్తీ ఎక్కువైంది. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. చెప్పులు తొడుక్కుని, వాచీ కట్టుకుని, దుస్తుల చోరీ మినహా లోకంలోని విశేషాలన్నిటి గురించీ తెగవాగిన ట్రాన్సిస్టర్ గొంతు నొక్కి పంపు షెడ్డు గోడ వార ఒదిగి నుంచున్నాడు సురేంద్ర.

బట్టలెత్తుకెళ్ళిపోయిన కొంటె కోనంగి ఎవడో తిరిగి వస్తాడేమోనని ఆశించాడు. ఆ జాడ కనిపించలేదు. తన సేద్యగాడైనా యిటు వస్తాడేమో, వాణ్ణి యింటికి పంపి బట్టలు తెప్పించుకుందా మనుకున్నాడు. వాడూ రాలేదు. చెరకు తోటల్ని దాటి అవతలికి వెళ్తే, ఎవరైనా కనిపించవచ్చు. అయినా ఈ వానలో ఎవరుంటారు?

చుట్టూ చెరకు గుములు, కొబ్బరి చెట్లు, మామిడి తోపులు, కొండలు – అన్నీ అడుగు కదపలేకుండా నిలబడి పోయాయి వానలో, తనలాగే! నింగి నేలా రెండూ బూడిదరంగు ముతక కంబళి ముసుగులో బిగి కౌగిళ్ళలో ఒదిగిపోయాయి. పంపుషెడ్డు తాళం పెట్టకుండా వుంటే, లోపలనైనా తలదాచుకుని వుండవచ్చు. ఎప్పుడు వెలుస్తుందో ఈ వాన!

చీకట్లు చిక్కబడిన చాలా సేపటికి వాన వెలిసింది. వాచీ చూసుకున్నాడు సురేంద్ర. గంట ఏడున్నర! వాగు దాటి రోడ్డు వెంబడి యింటికి వెళ్ళడం తప్ప గత్యంతరం లేదిక! ఎలా వెళ్ళడం? నలుగురూ నవ్వరూ? మానం పోదూ? బట్టలకు బావుటా ఎత్తిన తాను ఉండీ లేనట్టున్న కట్‌డ్రాయర్‌తో ఊరేగుతుంటే, తెల్ల పులిని చూసినట్టు విడ్డూరంగా చూడరూ ఊళ్ళోవాళ్ళు?

సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు సురేంద్ర. బావిలో బండ దొర్లిపడి అంచులకు తప్పుకునే మురికి తెట్టులా ఆకాశంలో తేటదేలిన నల్లమబ్బులు దిగంతాలకు తొలగిపోతున్నాయి. తూరుపు వైపున సముద్ర కెరటంలా సాగిలబడి చెదిరిపోతున్న ఓ నల్లమేఘం చాటున పున్నమిచంద్రుడు తొంగి చూస్తున్నాడు.

క్రమంగా ఆకాశం తేటబడింది. సిరాలో తడిసిన కాగితంలా ఆకాశమంతా నీలిమ. తెల్ల నూలుపోగులు పడుగూ పేకా వేసుకుంటున్నట్టు వెన్నెల. నీళ్ళలో మునిగిలేచిన కుందేళ్ళకు మల్లే చెట్టూచేమా పైరూ పచ్చా ఆ వెన్నెల్లో ఒళ్ళు దులుపుకుంటున్నాయి. వెండి బిళ్ళల మొలతాడు కట్టుకున్న చంటిపాపడు నిక్కరు వూడదీసి చింపి పోగులు వెదజల్లుతూ పాలపళ్ళతో నవ్వుతూ బొంగ రాల్చుకుంటూ పడుతూ లేస్తూ పరుగులు తీస్తున్నట్టుగా వున్నాడు చంద్రుడు. బావి గట్టున

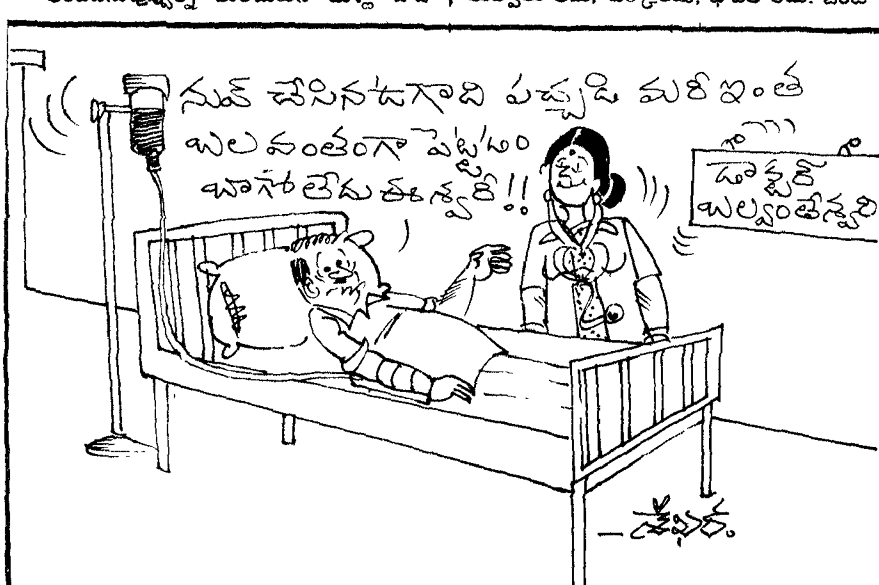

పడి వున్న కలువపూలు నిక్కి చూశాయి.

చీకట్లో గనిమల మీద జాగ్రత్తగా నడుస్తూ చెరకు తోట దాటి వెళ్ళి, ఊరి వైపు చూశాడు సురేంద్ర. గుట్ట మరుగున ఊరు కనిపించటం లేదు. వెన్నెల్లో చెట్లు నల్లగా, నేల మసకమసకగా కనిపిస్తున్నాయి. ప్రకృతి కునుకు తీస్తోంది. పెద్దు దగ్గరికే తిరిగి వచ్చాడు సురేంద్ర. ఊరు ఒళ్ళు మరిచి నిద్రపోయే దాకా యిక్కడ నక్కి వుండి, ఏదో విధంగా గూడు చేరుకోవాలి.

చిరుచలికి సన్నగా వొణుకు పుట్టుకొస్తోంది. ఈ వాన కూడా ఒకందుకు మేలే అయింది. వీధుల్లో ఎవరూ మంచాలు వేసుకుని పడుకోరు ఈ రాత్రికి.

సిగరెట్లన్నీ అయిపోయాయి. గంట పదకొండు!. చందమామ నడి నెత్తి మీదున్నాడు. ఊళ్ళో సినిమా థియేటర్ ఒకటుంది. రెండో ఆట ఒంటి గంటకు వదులుతారు. అంచేత యిప్పుడు బయలుదేరటం మంచిది.

సురేంద్ర కలువ తూండ్లు చేతబట్టుకుని వెన్నెల నీలి వెలుగుల్లో అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ చెరకు తోట దాటి వచ్చి పాచికుంట పక్కన ఆగాడు. గోండ్రు కప్ప ఒకటి క్షంగున నీళ్ళలోకి దూకింది. నీళ్ళలో చంద్రుడు కుంటంతా ఈదులాడాడు.

సురేంద్ర చేతిలోని కలువపువ్వుల్ని కుంటలోకి విసిరేశాడు. చంద్రుణ్ణి ముక్కలు ముక్కలుగా చెంపి మొలకు కట్టుకుంటున్నాయి కలువలు.

వాగు దాటి వూళ్ళోకి వెదుతోంది రోడ్డు. సురేంద్ర వాగులోకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. రోడ్డు వెంబడి వెళ్ళడం కుదరదు. ఎందుకంటే, వీధి దీపాలు కన్నార్పకుండా చూస్తుంటాయి. ఇప్పుడిలా యింటికి వెళ్ళటానికి కూడా వీల్లేదు. ఇంట్లో ఇంద్రాణి వుంది కదా! తాను వెళ్ళి కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే, తలుపు తీసేది అమ్మే అయితే ఫరవాలేదు. ఇంద్రాణి అయితే, ముఖం ఎక్కడ దాచుకోవాలి?

అందుకని, అలాంటి పరిస్థితికి అవకాశం యివ్వకుండా ఒక నిర్ణయం చేసుకున్నాడు సురేంద్ర. అర్ధచంద్రాకారంగా ఊరి అంచుల వెంబడి వంపు తిరుగుతూ పోతుంది వాగు. వాగులో నడిచి వీలు దొరికిన చోట ఊళ్ళోకి వెళ్ళిపోవచ్చు. అలా వెళ్ళి సంపాయించుకోదగిన ఆశ్రయం దగ్గరి వారిలో ఏది వుంది?

లీలామోహన్‌కి, తనకీ మంచి స్నేహమే వుంది. లీలా మోహన్ ఉద్యోగ రీత్యా ఈ వూరొచ్చి నాలుగు నెలలైంది. ఓ గొందిలో మేడపై పోర్షన్‌లో అద్దెకుంటున్నాడు. ఇంకా కాపురం తెచ్చుకోలేదు. ఈలోగా తానూ, లీలామోహన్ ఆ పోర్షన్‌లో అన్ని రకాల అలగా పనులూ చేశారు. కనుక కాస్సేపు లీలామోహన్ బట్టలు తొడుక్కుంటే నామోషీ ఏమీ లేదు.

వాగు వెంబడి దారి తీశాడు సురేంద్ర. కడుపులో ఆకలి మారాం చేస్తున్నా, ఇప్పుడు అది సమస్య కానే కాదు. ఎవరైనా చూస్తారేమోననీ, 'ఎవరదీ' అని పలకరిస్తారేమోననీ ఓ భయం. పురుగూపుట్రా ఏదైనా కాలి కింద పడుతుందేమోననీ మరో భయం.

ఈ ఉగాది నాడు ....

పావని
రసయామినియై
ఆమనిలో
తేలియాడు వేళ
అల బృందావన సాక్షాత్కారం
కృష్ణ జిగీషతో!

ప్రకృతి
మధురరాగశ్రుతిని
పరమప్రీతిగా
ఆలపించు వేళ
మురళీ మోహన సౌభాగ్యం
కృష్ణ వివిదిషతో!

రాచిలుకలు
రమ్యగీతులు పలికే వేళ
గండు కోయిలలు
హంసధ్వనులు వినిపించే వేళ
రాసలీలా విశేషం!
కృష్ణతత్త్వ విలాసం!

సెలయేటి రాచహంసలు
కైశికీ పాదాల పరవశించే వేళ
వలపు నెమరుల తీపి భ్రమరాలు
మయి మరుపుల పులకించే వేళ
రాధికాశృంగార విరహసౌందర్యం!
కృష్ణ తృష్ణ వంశీ పారవశ్యం!

ప్రాయం పరువం పాదరసం
కందర్ప దర్పదరహాసం వింగడించేవేళ
సత్యం తత్త్వం రతిత్వం
చిత్ర చైత్ర చైతన్య వసంతమై సందడించేవేళ
పారమార్థిక వైభవ నికుంజం!
ప్రతి ప్రత్యగాత్మా సమర్పించే కర్పూర నీరాజనం!

— డాక్టర్ గుమ్మనూరు రమేష్‌బాబు

నీలిపోగుల్లో నూలిపున్నమి

వాగు గట్టు వెంబడి నల్లటి నీడలు. ఆ నీడల్లోంచి పైకి లేచి నిలబడిన భూతాల్లా — ఈత, కాకి వెదురు, జమ్మి, కానగ, కలబందలాంటి మొక్కలు. వానకు తడిసిన ఇసుకలో సర్రు సర్రుమంటూ తన అడుగులు తనకే భీతి గొల్పుతున్నాయి. పక్కన పొదలో దాగిన ఏదో పిట్ట గుండె జల్లుమనేలా తుర్రుమంది. వాగు మీదికి వాలిన చింతకొమ్మలో గుడ్లగూబ లబలబలాడింది. వెనక వైపు సమాధుల చాటు నుంచి గుంటనక్క ఊళ పెట్టింది. సురేంద్ర అలా వాగులో నడవటం నిజంగా అదొక గొప్ప సాహసయాత్రే! నీలాకాశంలో మల్లెపూల తెప్పలా తేలిపోతున్న పూర్ణచంద్రుడొక్కడే అతడికి అభయం. సాధ్యమైనంత వరకు ఇసుక పర్రల మీద వాలిన వెన్నెల పొరల మీదనే అడుగులు వేస్తున్నాడతను. తన ఈ దుస్థితికి కారణమైన వాళ్ళని ఈ ఇసుకలోనే గుంట తీసి పాతెయ్యాలనిపించింది.

వాగులో సాహసయాత్ర ముగిసింది. దగ్గరగా యిళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి. దడదడలాడుతున్న గుండెలతో మొండిగోడల చాటున నక్కుతూ నడయాడుతూ ఓ ఇరుకు వీధిలోకి వచ్చాడు సురేంద్ర. అక్కడ వీధి దీపాలు లేవు. చీకటి, నిశ్శబ్దం యథేచ్ఛగా రాజ్యమేలుతున్నాయి. గోడల వెంబడి కదిలి ఓ మేడ ముందు ఆగాడతను. ఓ సారి పైకి చూశాడు. పై అంతస్తులోని చీకటి కిటికీ చువ్వల్ని పట్టుకుని కిందికి చూస్తూ కొంటెగా నవ్వుతోంది.

సురేంద్ర మేడ మెట్ల మీదుగా పైకి వెళ్ళి గుమ్మం ముందర విలాసంగా నిలబడ్డాడు. అతడి గుండె కుదుటబడింది. తన కష్టాలన్నీ గట్టెక్కినట్లనిపించింది. లీలామోహన్ పైన పేలటానికి ముందు రూపుదాల్చి నుంచున్న పెద్ద జోక్‌లా తనని తానే వూహించుకుని చారెడు నవ్వు ముఖాన పులుముకుని మెల్లగా తలుపు తట్టాడు.

అలా రెండు మూడు సార్లు తట్టిన తర్వాత లోపల భళ్ళున ట్యూబ్‌లైట్ వెలిగింది. ఆ వెమ్మట తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. సురేంద్ర ముఖాన మోసులెత్తిన నవ్వు పిడుగు దెబ్బతిన్న పూలచెట్టులా మాడి భస్మమైపోయింది; తలుపు తీసిన వ్యక్తి లీలామోహన్ కాదు; నిద్ర కళ్ళతో శాంతంగా సహనంగా లేచి వచ్చిన ఎవరో సంసారస్త్రీ! చెప్పులతో, వాచీతో, ట్రాన్సిస్టర్‌తో గుమ్మాని కెదురుగా పాల వెలుగుల్లో మునిగి తేలుతున్న ఆ అవతారాన్ని చూసి ఆమె మూర్ఛ వచ్చినట్టు కెవ్వున కేక వేసింది.

సురేంద్ర బెదిరిన లేడిలా ఒక్క ఊపున మేడ మెట్లు దిగి తన నీడతో చెట్టాపట్టాలు వేసుకుని పరుగందుకున్నాడు. తలనీలా లిచ్చేస్తానని ఆ పరుగులోనే వెంకటేశ్వరుడికి వాగ్దానం యిచ్చేశాడు. వీధిదీపాలు ఎదురైనప్పుడు చేతుల్లో ముఖం దాచుకున్నాడు. భౌ భౌ మంటూ ఊరకుక్కలు వెంటబడ్డాయి. అతడి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది.

ఆయాసంగా ఓ సందులో ఆగాడు. అతడి కళ్ళలో వెయ్యిదీపాలు ఒక్కసారిగా వెలిగాయి. ఎదుట కనిపిస్తున్న పెంకుటిల్లు చిత్రరేఖది! మొగుడు వొదిలేసిన చిత్రరేఖ ఆ యింట్లో ఒంటరిగా స్వేచ్ఛగా వుంటోంది. ఆ చోటు తనకు కొత్త కాదు గదా? తన పడుచుదనం ఎన్నిసార్లు అక్కడ విందులు చేసుకోలేదు! ఇంతకంటే అనువైన ఆశ్రయం యింకేముంటుంది?

తలుపు తట్టాడు సురేంద్ర. బదులు లేదు. రెండోసారి తట్టాడు. "ఎవరూ?" అంది చిత్రరేఖ. మూడోసారి తట్టాడు.

"వస్తున్నా!"

లోపల వెలిగిన దీపకాంతి తలుపు సందులోంచి చొచ్చుకొచ్చింది. చిత్రరేఖ తలుపు తీయడం ఆలస్యం, దీపకాంతి కంటే చురుగ్గా, లోపలికి

ధర్మపథం

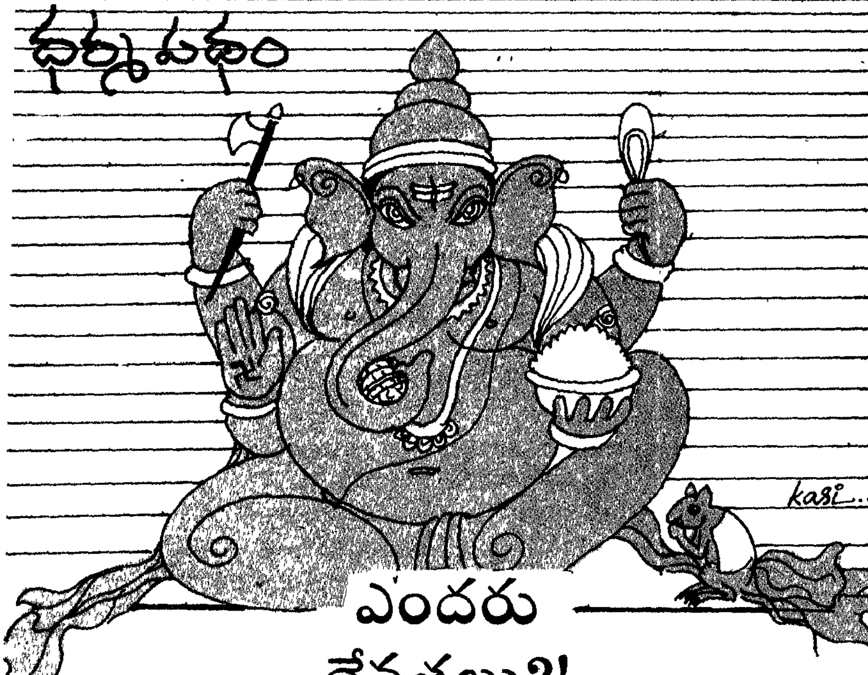

ఎందరు దేవతలు?!

భగవంతుడు సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాడనీ, ఆయన రూపరహితుడూ, నిర్గుణుడూ అనీ, ఆ మహత్తర శక్తి రూపుని వల్లనే సృష్టి స్థితి లయలు కలుగుతున్నవనీ విజ్ఞులు తెలుపుతున్నారు. ఇలా ఉన్నప్పుడు మనం వేరు వేరు దేవతలను కల్పించడం, వారి విగ్రహాలను దేవాలయాలలో ప్రతిష్ఠించి షోడశోపచార పూజలూ చెయ్యడం ఎందుకని కొందరికి సందేహం కలగడం సహజం.

ప్రతిభావంతులైన తత్త్వజ్ఞులు, మనస్సును నిలకడగా ఉంచుటకు ఎదురుగా ఒక లక్ష్యం లేకపోయినా స్వరూప రహితుడైన పరమాత్మ పైనే చిత్తాన్ని నిలిపి ధ్యాననిష్ఠులయి కృతార్థులు కాగలరు. కాని, సామాన్య మానవులకు అది సాధ్యం కాదు. చంచలమైన మనస్సును స్థిరంగా నిలపడానికి ఒక లక్ష్యం ఉండాలి. దీన్ని గ్రహించే మన ప్రాచీనులు విగ్రహ రూపాలను ఏర్పరచి, వాటికి సత్త్వ రజస్తమో గుణాలను కల్పించి, వాటి విశిష్టతను, మహాశక్తినీ వివరించే గాథలను పురాణాల ద్వారా ప్రచారం చేసి జనసామాన్యానికి వానిని పూజించుటకు ఎంతో ఆసక్తిని కలిగించారు. కేవలం ధ్యానం వల్ల ప్రయోజనం వుండదని షోడశోపచారాలతో పూజలను నిర్ణయించారు. ఈ విధంగా ఎందరో దేవతల దేవాలయాలు గల పుణ్యక్షేత్రాలూ, పవిత్ర తీర్థాలూ ఏర్పడినవి!మహేశ్వరుడు, నారాయణుడు, శ్రీరాముడు, శ్రీకృష్ణుడు, వినాయకుడు, హనుమంతుడు, కుమారస్వామి మున్నగు పురుష దేవతలు, లక్ష్మి, పార్వతి, మున్నగు స్త్రీ దేవతలు భక్తుల పూజలను అందుకొంటూ వారి కోరికలను సఫలం చేస్తున్నారు. ఒక దేవతయే పెక్కు పేర్లతో వివిధ స్థలాలలో ఆరాధింపబడుతున్నారు. ప్రజల నమ్మకాలు విభిన్నంగా ఉన్నందున వారి వారి యిష్ట దేవతలనే కొలవడం జరుగుతున్నది. వారి దృష్టిలో ఇతర దేవతలు తమ యిష్ట దైవాలకంటే ఎక్కువ అనే భావం ఉండదు. సామాన్య ప్రజలకు ఆధ్యాత్మిక చింత కలగవలెననే సంకల్పమే ఇందరు దేవతలకూ, ఇన్ని క్షేత్రాలకూ ప్రధాన కారణం.

ఎవరు ఏ దేవతను పూజించినా, ఆ పూజ పరమాత్మకే చెందుతుంది. అందువల్ల విభిన్న సంప్రదాయాల వారు వేర్వేరు దేవతలను సేవించడంలో తప్పు ఏమీలేదు. ఈ విషయాన్నే భగవానుడు భగవద్గీతలో అర్జునునకు స్పష్టంగా తెలియజేసి ఉన్నాడు.

—బులుసు వేంకట రమణయ్య

చొచ్చుకుపోయాడు సురేంద్ర. మూల చుట్టి పెట్టిన సిరిచాపను నేల మీద పరిచి గుమ్మాని కెదురుగా గోడకు చేరగిలబడి కూర్చుని, "హమ్మయ్య! ఆ తలుపు మూసెయ్!" అన్నాడు రొప్పుతూ.

అతడి తీరు చూసి విస్తుపోయిందామె. "ఏమిటీ వేషం?" అంది, బుగ్గన వేలేసుకుంటూ.

"అదంతా ఓ పెద్ద చరిత్ర! ఎవడో మాంత్రికుడు 'సాహసము సేయరా డింగరీ' అంటూ నా బట్టలు మాయం చేశాడు. తింటానికేమున్నా వుందా?" లోకం కళ్ళలో పడకుండా జాగ్రత్తగా తప్పించుకొచ్చిన అతను చిత్రరేఖ ముందు ఏ మాత్రం లజ్జ చెందటం లేదు.

ఇంతలో లోపలి గది తలుపు కిర్రుమంది. లోపలి నుంచి ఓ మనిషి వచ్చాడు. సురేంద్ర వైపు ఓ చూపు విసిరి గబగబా వెళ్ళి వాకిలి తలుపు బార్లా తెరిచి

నీలిపోగుల్లో నూలిపున్నమి

వీధిలో నిలబడ్డాడు. రెప్ప వాల్చేలోగా, తొడుక్కున్న బట్టల్ని విప్పి చుట్ట చుట్టి సురేంద్ర ఒడిలో పడేలా విసిరాడు. అతడి ఒంటి మీద కాకీ నిక్కరు మాత్రం మిగిలింది. ఆ బట్టలు విప్పే వరకూ సోమయ్య సోమయ్యగా కనిపించలేదు.

"బట్టలు దొరికినాయని సంబర పడిపోయినాను గానీ, బావిలో వున్నది నువ్వని నాకు తెలియదు. కోపగించుకోవద్దన్నా!" అనేసి, నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ ముందుకు సాగాడు సోమయ్య.

తెరిచిన నోరు మూసుకోవటం మరిచిపోయాడు సురేంద్ర. వాడి కాకీ నిక్కరుకు, తన కట్ డ్రాయర్‌కూ తేడా ఏముంది? అయితే నీలినీడల్లో తక్కుతూ తారాడుతూ ఎన్ని అవస్థలు పడి యిక్కడి కొచ్చాడు తాను! ఇక్కణ్ణుంచి బయటపడి వాడు నట్ట నడివీధుల్లో వీధి దీపాల వెలుగుల్లో ఎంత నింపాదిగా నడిచిపోతున్నాడు!

అది కాదు గానీ వింత – తాను ఎంత విస్సంకోచంగా వచ్చాడిక్కడికి! సోమయ్యకైతే ఈ బట్టలు కావాల్సొచ్చిందా!

చిత్రరేఖ ఓ సారి గుమ్మంలోంచి వీధి చివరికి నిక్కి చూసి కిలారున నవ్వింది. సురేంద్ర కళ్ళలోకి ఎత్తి పొడుపుగా చూసి, "సిగ్గులేని పిల్లడా! ఆ బట్టలు తొడుక్కోవా?" అంటూ తలుపు మూసి గొళ్ళెం పెట్టింది.

చుక్కల కొక్కేలకు చమ్కీ దారాలు కట్టి వెన్నెల పిల్లలు కన్నుల పండుగగా ఉయ్యాల లూగుతున్న వినీలాంబరంలో నిండు చంద్రుడు అందానికి ఎలికగా వెలిగిపోతున్నాడు. □